

— Ето, рекла лисицата, листата станаха за тебе а картофите за мене.

Баба Меца хапнала от листата, намръщила се и изревала.

— Нали тжй се сжгласихме — казала лисицата.

— Бр-р-р-р! не е право, не е добро това, което направи. Не е добро, не е добро, — повтаряла баба Меца. Тя се много разсърдила на лисицата, но нищо не ѝ сторила.

На другата пролет баба Меца рекла:

— Сега, каквото посеем, ти ще вземеш каквото се роди над земята, пжк аз — под земята.

— Добре, добре сжгласна сжм, — казала кума Лиса и завъртяла опашка.

Пак се започнала усилена работа.

— Хайде сега да си посеем ечимик, — рекла лисицата.

— Сжгласна сжм, сжгласна сжм, — рекла баба Меца. Закласил ечимика и узрял. Почнали вече да жжнат. Баба Меца жжне, а кума Лиса току тжрга корените.

— Защо ти са, защо ти са? — рекла мечката. Нали виждаш, че те не струват.

— Как, баба Мецо, нали се сжгласихме, че каквото стане над земята — за мене, а под земята — за тебе?

Сега баба Меца разбрала хитрината на лисицата. Тя много се ядосала и страшно заклатила глава.

— Бр-р-р-р! не е добро, не е право, каквото ти направи. Сега пжк аз ще ти сжблеча кожухчето.

Уплашената лисица хукнала да бяга. Баба Меца подиря ѝ. Бягали, бягали, до като наближили лисичата дупка. Тжкмо лисицата да се скрие вжтре, закачила си крака в едно джрво, което било до дупката. Мечката хванала крака ѝ.

„Чакай, чакай, — рекла лисицата, — аз сама вече ще ти се дам. По-добре ме хвани за опашката!“

Мечката отворила уста да хване лисичата опашка, но лисицата се скрила в дупката си.

Мечката клекнала край дупката да чака, та като излезе лисицата, да я хване. Чакала, чакала до като изгладняла и си отишла. А кума Лиса отдавна избягала от другия край на дупката.